

DIJOURS SANT - 2018

Catedral de Vic, 29-3-2018

Hem escoltat, estimats germans, que, quan Jesús es va posar a rentar els peus als seus deixebles i va arribar el torn de Simó Pere, aquest li va dir: *Senyor, ¿vós voleu rentar-me el peus a mi?* I, si ho mirem ben bé, ¿qui de nosaltres no s'ompliria d'estupor si el Fill de Déu li anés a rentar els peus? I encara que fos temerari que el servent es resistís al Senyor, Pere ho va preferir abans que li rentés els peus el seu Déu i Senyor... *Jesús li respon: «Ara no entens això que faig; ho entendràs després.»* Estremit per la grandesa de l'acció divina, es resisteix a permetre quelcom que el supera. No vol veure, no pot suportar que Jesús estigui prostrat als seus peus: *Mai de la vida! Vós no en rentareu els peus.* Llavors el Senyor, espantant aquell malalt entossudit, que posava en perill la seva salvació, li va dir: *Si no et rento, tu no ets dels meus.* Llavors Pere, torbat entre el temor i l'amor, i sentint més horror de veure's apartat de Jesús que no pas veure'l de genolls davant seu, respon amb escreix: *Si és així, Senyor, no em renteu només els peus: renteu-me també les mans i el cap.* A la qual cosa Jesús ensenya: *Qui s'ha banyat només necessita rentar-se els peus; ja està net tot ell.* En aquest Dijous Sant, nosaltres ens podem preguntar: què ens diu aquest diàleg de Jesús i Simó Pere?

Jesús també vol rentar-nos els peus. I no ho vol fer solament com un gest per ensenyar-nos quelcom a nosaltres. Jesús no fa res simplement com un exemple; tot el que fa manifesta la veritat del seu cor, del seu mateix ésser. És propi de Déu estimar, és propi de Déu fer el bé, és propi de Déu servir. Jesús, rentant els peus als seus deixebles, anticipa el seu abaixament, la seva humiliació, fent-se no-res, fins a la mort, i una mort de creu. I en aquest màxim abaixament es manifesta la glòria de Déu. Tota la glòria de Déu és present en Jesús crucificat, en Jesús rentant els peus als seus deixebles.

Jesús vol rentar-nos els peus, sí. I potser nosaltres podríem pensar: «Però, si ja som batejats, per què ens ha de rentar els peus?» Certament que el baptisme neteja tot el nostre ésser i ens dóna la vida de fills de Déu, però en la condició humana no podem evitar —gràcies a Déu!— petjar a terra amb els peus. I els mateixos afectes humans, sense els quals no podem estar en aquesta vida, són com els peus amb els quals ens mesclen en les coses humanes, de tal manera que, *si dèiem que no tenim cap pecat, ens enganyaríem a nosaltres mateixos i no tindríem la veritat en nosaltres* (1Jn 1,8). Aquests són els nostres peus bruts que cada dia tenim necessitat de rentar, com diem en el pàrenostre: «Perdoneu les nostres culpes, així com nosaltres perdonem els nostres deutors.» Necessitem el perdó misericordiós de Déu. Necessitem el sagrament de la reconciliació. Jesús ens vol rentar els peus perquè siguem nets del tot. Aquesta

és també la invitació que ens fa Jesús en l'inici del Tríduum Pasqual, en què acompanyem Jesús, en l'avui de la litúrgia cristiana, en el seu misteri de mort i resurrecció, on tenim la nostra salvació.

Jesús ens ha deixat el memorial de la seva passió, que instituï el Dijous Sant en el Cenacle. Jesús va instituir en l'última Cena el sagrament del seu Cos i la seva Sang, el memorial de la seva mort sacrificial. Efectivament, el pa i el vi consagrats pel Senyor són realment el seu Cos i la seva Sang; és a dir, és tota la vida del Redemptor lliurada per a la salvació de tots. No ho oblidem mai: Jesucrist és l'únic Salvador de tot home i de tota la humanitat, i l'Eucaristia és el memorial, presència actual i viva, del seu sacrifici salvador. L'Església celebra amb fe aquest memorial de Crist que és la celebració de la santa missa, amb la consciència que és aquest sagrament el que fa l'Església, fent possible que els batejats, alimentant-nos del mateix Cos de Crist, esdevinguem, més i més, el Cos de Crist enmig del món. De l'Eucaristia, doncs, brollen els dons de la unitat i l'amor, que tenen la seva font en Crist, mort i ressuscitat.

L'amor és el fruit que brolla de la donació de Crist, morint i ressuscitant per nosaltres, i de l'Eucaristia, que és el memorial de la seva donació amorosa. Però, ¿quin és aquest amor que rebem de la donació salvadora de Crist? No és solament l'amor que ens fa estimar els qui ens estimem i els qui sabem que donant-nos a ells se'ns donaran a nosaltres. L'amor que brolla de l'Eucaristia és l'Amor, amb majúscula, que té la seva font en Déu mateix; aquell amor que en l'Esclatua en grec s'expressa amb la paraula *agape*. És l'amor que Déu comunica a l'home per fer-lo fill seu, donant-li la capacitat d'estimar, no amb les seves pròpies forces, amb el seu pobre cor, sinó amb l'amor mateix de Déu. I, aquest amor, fa possible estimar Déu de veritat i, també, estimar tots els homes en Déu, i estimar Déu en ells.

Aquest és l'amor que el sant pare Francesc ens avisava, en el missatge per a la Quaresma d'aquesta any, amb paraules de Jesús, que corre el perill de refredar-se en nosaltres. En aquests moments del nostre país, en què s'encenen molts focs i en què apareixen crides a la violència, els cristians, els qui hem estat batejats i ens alimentem de l'Eucaristia, no hem de caure en aquest parany i que l'amor en el nostre cor es refredi. L'amor no és un entreteniment per als seguidors de Crist. L'amor és un deute que tenim amb tots els germans, sense cap distinció. L'amor de Crist no té cap frontera. Ell ha donat i dona la vida per tots els homes. El cristià no pot, de cap manera, deixar que l'odi faci niu en el seu cor. Si ho fes negaria Jesús, trairia Jesús. Que no sigui mai aquesta la nostra situació! Demanem un cor gran, un cor magnànim, que ens faci perdonar, estimar, fer bé a tothom; un cor magnànim que ens faci ser artesans de pau entre nosaltres, en les nostres famílies i amistats, en les nostres comunitats i en el nostre país.

I una darrera paraula, estimats germans: juntament amb l'Eucaristia, Jesús instituí el sacerdocí. Els sacerdots són aquells homes, els seus apòstols, escollits per Jesús perquè, com a realitat central de tota la seva vida, fossin els qui presidissin en nom seu la celebració de l'Eucaristia; i que, consegüentment, la seva vida fos donació santa als seus germans, a imitació d'ell, Pastor, Mestre, Espòs de la seva Església. El sacerdocí és, a la fi, *amoris officium*. Per això solament des d'un cor d'enamorat és possible acceptar-lo i viure'l com una vocació i un servei. Que no s'esgoti l'amor en les nostres comunitats! No oblidem el que deia sant Agustí: «Els pastors bons surten d'entre les ovelles bones.» I un signe que mostra que l'amor no s'ha esgotat en la nostra Església són les vocacions a servir, com a pastors, en el sacerdocí, el ramat de Déu.

Que Maria, la Mare del Redemptor, sigui la nostra intercessora, a fi que obrim el nostre cor —i el cor és una porta que s'obre per dins, com deia recentment un home en una entrevista en un periòdic—; obrim el nostre cor a Crist i a la seva misericòrdia salvadora. Que Maria, dona eucarística, ens ajudi a fi que tinguem més i més fam de Jesús, pa de vida, per tal que visquem l'amor de Déu i donem fruits d'unitat, pau i servei. Així sigui.